

บทที่ 1

บทสรุปของการคิดมากจนเกินเหตุ

"เจ้าไม่ต้องรักษาสัญญาแล้ว เพราะข้าไม่ต้องการให้เจ้าไปผจญภัยกับข้าอีกต่อไป!"

เอลฟ์ลืมตาขึ้นทันที แสงแดดเจิดจ้าทะลุผ่านช่องโอบไม้ลึนมากกระทบใบหน้าของเขาอย่างจังจนเขาแสบตา สายป่านนี้แล้วหรือเนี่ย

เขาหันไปเอ่ยถามตามความเคยชินทันที "ซีโรชายะ ทำไมเจ้าถึงไม่ปลุกข้า"

แต่รอบข้างกลับว่างเปล่าไร้เงาผู้คน มีเพียงป่าหนาที่บดเต็มไปดด้วยแมกไม้ ซึ่งบรรดาดันไม้ไม่ได้สูงใหญ่อะไรนัก ส่วนมากจะเป็นทุ่งหญ้ากับไม้พุ่มเสียมากกว่า บนทุ่งหญ้าโล่งเตียนไร้สิ่งกีดขวางในป่า มีเพียงกระต่ายตัวเดียวเท่านั้นที่หยุดชะงักหลังจากได้ยินเสียงของเอลฟ์ มันมองเขาด้วยดวงตาสีแดงแล้ววิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว

ลิ่งมีชีวิตทั่วทั้งป่าที่พูดได้มีเพียงเอลฟ์เท่านั้น

ในที่สุดเอลฟ์ก็นึกขึ้นได้ จริงลี เขาแยกกับสองคนนั้นแล้วนี่ คนหนึ่งที่เขาเห็นเขเป็นสัตว์เลี้ยง ส่วนอีกคนก็อยู่ในฐานะสัตว์เลี้ยงเหมือนเขา

ลูเซี่ยยอมปล่อยเขาไปง่ายๆ แบบนี้จริงหรือ

ไม่มีแผน ไม่มีอะไรแอบแฝงแน่หรือ อลันมองกำไลที่สวมอยู่บนข้อมือของตัวเองอย่างไม่อยากเชื่อ ปีศาจที่ได้ชื่อว่า 'ไร้ความรู้สึก' มอบกำไลวงนี้ให้เขา ซึ่งเขารู้ดีว่าหากไม่มีกำไลที่ทำให้เขาอยู่ในร่างแปลงของมนุษย์วงนี้ล่ะก็ เขาคงไม่มีวันได้กลับไปถึงแผ่นดินเกิดของเผ่าเอลฟ์แน่นอน มีแต่จะถูกจับไปประมุขชายเท่านั้น

ส่วนมนุษย์ที่ได้ชื่อว่า 'มีนิสัยกลับกลอก' อีกคนก็ให้ค่าเดินทางกับเขาก่อนที่จะแยกกัน ฐานะการเงินของพวกเขาอยู่ในขั้นวิกฤตตลอด อลันรู้ดีว่าค่าเดินทางพวกนี้น่าจะเป็นเงินทั้งหมดที่ซีโรซาเยมีติดตัว

'เจ้าจะไปไหน'

ก่อนจากมาซีโรซาเยถามคำถามนี้กับเขา บางทีคนถามอาจจะอยากรู้เขาไว้ก็ได้ละมั้ง

'กลับบ้าน'

'อ้อ' ซีโรซาเยพยักหน้าหลังจากได้ยินคำตอบ เขาไม่ได้พูดรั้งอลันไว้แม้แต่คำเดียว แต่กลับบอกว่า 'เจ้ากลับบ้านก็ดีแล้วละ'

'แล้วเจ้าไม่อยากรับกลับบ้านเหรอ' อลันอดถามไม่ได้ ขณะเดียวกันก็รู้สึกประหลาดใจไม่น้อยที่ตัวเองตั้งคำถามไม่มีความหมายแบบนี้ เพราะซีโรซาเยสัญญากับลูเซียไว้ว่าจะไปท่องเที่ยวผจญภัยเป็นเพื่อนเขาก็ต้องกลับบ้านไม่ได้อยู่แล้ว

ซีโรซาเยส่ายหน้า 'อาจารย์เพียงคนเดียวของข้าตายไปแล้ว บ้านข้าก็คงเหลือแต่บ้านโล่งๆ ไม่สิ ข้าไม่คิดจะกลับบ้านหรอก'

'ไปที่ไหนก็ดีกว่าอยู่ข้างๆ พวกปีศาจ ข้าได้ยินกับหูแล้วว่าเจ้าไม่ใช่คู่ปรับของลูเซีย เมื่อไหร่ที่ตกอยู่ในอันตราย เมื่อนั้นเขาก็จะทิ้งเจ้าอย่างไม่ใยดี'

ซีโรซาเยนั่งเงยไปพักใหญ่ก่อนจะหัวเราะขมขื่น 'แล้วมนุษย์จะไม่มีวันทิ้งข้างฉันเหรอ อย่างน้อยเวลาที่ยังมีทางช่วยข้าได้ ลูเซียก็ไม่เคยหนี ถ้าเขาหมดหนทางที่จะช่วยข้าและต้องตายพร้อมข้าอย่างเดียวกับล่ะก็ ข้ายอมให้เขาหนีไปซะดีกว่า อย่างช่วงที่ข้าจะแก้แค้น คนที่ข้ารู้จักไม่มีใครยอมช่วยแม้แต่คนเดียว มีเพียงลูเซียเท่านั้นที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือข้า ถึงเขาจะเป็น

ปีศาจ แต่สำหรับข้าแล้วเรามีน้ำใจยิ่งกว่ามนุษย์ซะอีก'

อลันได้ตอบด้วยอารมณ์ที่เริ่มฉุนเฉียว 'ที่เขาอมช่วยเจ้าก็เพื่อแลกกับอิสรภาพของเจ้านะ!'

ซีโรซาเยมองเขาด้วยแววตาเปิดเผยและตรงไปตรงมา พร้อมถามเขาตรงๆ ว่า 'แต่ข้าไม่รู้ลึกลับว่าตัวเองสูญเสียอิสรภาพเลยนะ อลัน เจ้ารู้ลึกลับว่าตัวเองสูญเสียอิสรภาพจริงหรือ'

เรื่องนี้...

'เจ้าใช้สายฟ้าผ่าเปรี้ยงใส่ลูเซียทุกวัน' ซีโรซาเยเริ่มพูดไปพลางพร้อมกับนิ้วโป้ง

นั่นเพราะเขาทั้งดื้อทั้งชนจนพูดไม่ฟัง

'วันหนึ่งต้องตำเขามากกว่าสามครั้ง'

นั่นเพราะเขาเอาแต่รังแกอาเยะทั้งวัน แถมยังหยิกแก้มอีกฝ่ายจนบวมเป่ง

'เวลาที่โกรธจนถึงขีดสุดก็จะจับเขามาตีกัน'

ใครให้เขาเที่ยวโพนทะนาไปทั่วว่าข้าเป็นแม่เขาละ ข้าเป็นเอลฟ์เพศชายต่างหาก!

พูดถึงเรื่องนี้ซีโรซาเยก็ปล่อยขำทันที 'แต่จะว่าไปข้าก็ไม่มีสิทธิ์ว่าเจ้าหรอกนะ เพราะเวลาที่เขาก่อเรื่องจนเกินเหตุ ข้าก็จะเขกหัวเขาเป็นการลงโทษเหมือนกัน ดังนั้นข้าจึงไม่ได้รู้สึกที่ตัวเองไม่มีอิสระ บอกตามตรง ข้าดีใจมากที่ได้ไปท่องเที่ยวพเนจรกับลูเซียไปทั่ว'

เมื่อเอลฟ์เดียวไม่ขึ้น ทั้งสองจึงพากันนั่งเฝ้าไปชั่วครู่ จนกระทั่งซีโรซาเยนึกอะไรบางอย่างขึ้นได้กะทันหัน

'จริงสิ ข้าจะช่วยเจ้าดูแลอาเยะให้ดี รออีกสักสองสามวันไว้ข้าหายดีเมื่อไหร่ ข้าจะรีบหาทางให้ชาวคามาเอลที่นั่นรีบเลี้ยงอาเยะ ไม่มีเจ้าคอยดูแลข้าเชื่อว่าลูเซียไม่มีความอดทนมากพอในการดูแลเด็กเล็กแบบอาเยะหรอก'

จริงสิ ยังมีอาเยะ...

'ในอนาคต ถ้ามีโอกาสเราต้องไปหาเจ้าแน่นอน ขอให้เจ้าเดินทางโดย

สวัสดิภาพนะ' ชิโรซาเยอวยพรอย่างจริงใจ

ไม่ พวกเจ้าหาข้าไม่พบหรอก เพราะป่าของเอลฟ์ไม่ต้อนรับบุคคล
ภายนอก

การลาคครั้งนี้คือลาชั่ววันจันทร์!

อลันนวนเวียนอยู่ในป่ามาหลายวันแล้ว ทว่ายังตัดสินใจมุ่งหน้ากลับ
บ้านเกิดอย่างเด็ดขาดไม่ได้สักที ยังไงเขาก็อดหวังไม่ได้อยู่ดี แน่หนอนว่าต้อง
เป็นห่วงอายุอะอยู่แล้ว!

ไม่รู้ว่ชิโรซาเยมีวิธีฝากอายุะไว้ที่หมู่บ้านเผ่าคามาเอลจริงหรือเปล่า
ไม่รู้ว่อายุะจะหัดจนบินได้ไหม ไม่รู้ว่เจ้าหัวเปียที่เจอคราวก่อนจะกลับมา
ลอบโจมตีพวกชิโรซาเยอีกหรือไม่ ศิลาแห่งบาปที่เกี่ยวข้องกับวันโลกาวินาศ
จะทำให้พวกเขาประสบภัยอันตรายไหม...ภัยอันตราย!?

'เจ้ากลับบ้านก็ดีแล้วละ...'

'...ถ้าอยู่แล้วต้องตายพร้อมกับข้า ลูให้เขาหนีเอาตัวรอดไปคนเดียวยัง
ดีกว่า'

'...ข้าจะหากคนรับเลี้ยงอายุะในหมู่บ้านคามาเอลให้ได้'

และแล้วเอลฟ์ก็ได้สติในที่สุด!

การที่ชิโรซาเยไม่พูดจาร์ั้งให้เขาอยู่เลยแม้แต่คำเดียว ตัดสินใจฝาก
อายุะไว้ที่หมู่บ้านเผ่าคามาเอลทั้งๆ ที่รู้ซึ่งถึงปณิธานในการสะสมสัตว์เลี้ยง
ของลูเซีย อีกอย่าง เขายังคงตั้งใจติดตามลูเซียที่ทั้งเขาได้ทุกเมื่อต่อไป

หรือชิโรซาเย... จะรู้ว่าตัวเองมีอันตราย

จริงสิ! ตอนที่ยังอยู่ในหมู่บ้าน ชิโรซาเยมักเอาแต่สื่อสารกับศิลาโทสะ
ในความฝันเสมอ ศิลาโทสะต้องบอกเขาแนวว่าเรื่องนี้อันตรายแค่ไหน

ชิโรซาเยไม่อยากให้เพื่อนต้องพลอยตกอยู่ในอันตรายไปด้วย ดังนั้น
เขาถึงอยากให้ตนกลับบ้าน ถึงจะฝากอายุะไว้ที่หมู่บ้านเผ่าคามาเอล และ
ลูเซียจึงเป็นเพื่อนคนเดียวที่เขายอมให้อยู่เคียงข้าง เหตุผลก็เพราะเมื่อไหร่
ที่ตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย ลูเซียจะทิ้งเขาแล้วหนีเอาตัวรอดแน่นอน
แม้จะเป็นปีศาจที่มีนิสัยเลียดเย็น แต่ลูเซียก็ไม่ได้ทอดทิ้งชิโรซาเย

ตัวเขาเองต่างหากที่เป็นคนทอดทิ้งชิโรซายะ!

เมื่อนึกถึงเรื่องนี้ เเงาร่างสง่างามที่อยู่ในปากก็กระโดดขึ้นกระโดดลงตาม กิ่งไม้อย่างรวดเร็วฉับไว แต่ทิศทางที่เขา กำลังมุ่งหน้าไปกลับเป็นทิศทางที่ เขาเพิ่งจากมาเมื่อหลายวันก่อน

"ตัวอัปลักษณะหนึ่งตัว ลัลละลัลล้า ตัวอัปลักษณะสองตัว หันไปทาง ไหนก็มีแต่ตัวอัปลักษณะ..."

เสียงเพลงชวนชนลุกตั้งก้องอยู่กลางป่าแดนใต้ แม้แต่เสียงคำรามแหงๆ ของเผ่าออร์คยังฟังรึ้นหูกว่าเสียงเพลงที่ตั้งอยู่ตอนนี้อย่างเท่า

"ลูเซีย..."

เสียงร้องเพลงหยุดชะงักลงทันที ดวงตาสีทองเปล่งประกายอันตราย ท่ามกลางความมืดในยามวิกาล ตามมาด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์แบบเด็กๆ

"อะไรเล่า"

"เจ้าเอาแต่ร้องเพลงจนอายะไม่ยอมนอนแล้ว"

ชิโรซายะมองยัยตัวเล็กที่อยู่ในวงแขนด้วยความสนใจ เขารู้สึก ประหลาดใจเอามากๆ ปกติเด็กเล็กแบบนี้มักจะกลัว...เสียงประหลาดชวน ชนหัวลุกไม่ใช่เหรอ แล้วเสียงร้องเพลงของลูเซียก็จัดอยู่ในหมวดนี้อย่างไม่ ต้องสงสัย แต่ดูจากอาการปฏิกิริยาของอายะแล้ว มืออ้วนกลมทั้งสองข้างโบกขึ้น โบกลงตามจังหวะเพลง แถมพอถึงช่วงจังหวะหนักก็กระพือปีกตีเขาอีก ขณะเดียวกันยังร้องตามว่า "ตัวอัปยักษ์หนึ่งตัว" ด้วยน้ำเสียงอ้อแอ้ฟังไม่ชัด ซึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปชิโรซายะหวังว่าจะเป็นผลร้ายต่อการฝึกรอกเสียงและฝึก ภาษานของอายะจนแก้ไขไม่ได้

ถึงเวลานั้นอลันเป็นได้เชือดคอลูเซียแน่!

เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงเหตุฆาตกรรมของขวัญที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต ชิโรซายะจึงต้องรีบป้องกันไว้ก่อน

"ไว้อายะหลับแล้วเจ้าค่อยร้องต่อตีใหม่"

"ไม่ตี!" ลูเซียเถียงทันควัน "ข้าอยากจะทำเรื่องตอนนี้! แถมอายะออก

จะชอบอกชอบใจ!"

"เอ๊ะๆ อับปายัก อับปายัก" อายะดี้นอยู่ในอ้อมแขนของซีโรซาเยะอย่างซุกซน จากนั้นก็โบกไม้โบกมือให้ลูเซีย ริมฝีปากสีชมพูเชิดขึ้นสูงราวกับกำลังไม่พอใจที่ลูเซียหยุดร้องเพลง

"เจ้าคูสิ!" พอเห็นอย่างนั้นลูเซียก็ยี้ตอกแล้วบอกด้วยความภูมิใจ "เพลงที่ข้าร้องเป็นเพลงกล่อมเด็กที่เพราะที่สุดเชียวนะ"

แต่โดยปกติแล้วเพลงกล่อมเด็กเป็นเพลงที่ร้องเพื่อให้เด็กนอนหลับไม่ใช่เหรอ แต่ทำไมดูเหมือนอายะจะคึกคักยิ่งกว่าเดิมล่ะ

"เซอะ! ข้าจะร้องเพลงซะอย่าง จะทำไม ตัวอัปลักษณ์หนึ่งตัว ลัลละลัลล้า ตัวอัปลักษณ์สองตัว ล้าละลาลา"

ลูเซียเปล่งเสียงร้องดังยิ่งกว่าเก่า ส่วนอายะก็ร้อง "อับปายัก" เสียงดังตามไปด้วย

ซีโรซาเยะถอนหายใจเฮือกใหญ่ เห็นวันนี้ก็ต้องรอให้ลูเซียกับอายะเล่นกันจนเหนื่อยแล้วกลับไปเหมือนทุกที เขาถึงจะได้เข้านอน

ทันใดนั้นบนท้องฟ้าพลันมีสายฟ้าผ่าลงหนึ่งสว่างวาบ เข้าซบใส่ความมืดมืดในยามค่ำคืนออกไปชั่วขณะ ซีโรซาเยะรีบเอามือปิดหูทั้งสองข้างของอายะเพื่อไม่ให้เจ้าตัวน้อยตกใจกับเสียงฟ้าผ่า และแล้วก็มีเสียงฟ้าคำรามดังตามมาอย่างสะเทือนเลื่อนลั่น

เสียงดังสนั่นหวั่นไหวเหลือเกิน ซีโรซาเยะขมวดคิ้วมุ่น นี่คงไม่ใช่ลางร้ายอะไรอีกหรอกนะ แต่พอใคร่ครวญดูแล้ว พวกเขาเคยเจอเรื่องโชคร้ายด้วยเหรอ มีแต่จะเคราะห์ซ้ำกรรมซัดจนแทบจะถึงขั้นซาชินเสียด้วยซ้ำ

"เพียะ! เพียะ! ฮ้า!"

เวลานี้อายะปีนขึ้นมายู่บนป่าของเขา ซี่ขึ้นไปบนท้องฟ้าพลาจร้องอ้อแอ้เสียงดัง อย่าว่่าแต่จะตกใจเลย ดูเหมือนจะกระดึ่กระด้ายิ่งกว่าเดิมอีก

ไม่รู้ว่าการได้ยินเสียงฟ้าร้องฟ้าผ่าแล้วตื่นตื่นเป็นพฤติกรรมทั่วไปของเด็กหรือเปล่า ซีโรซาเยะครุ่นคิดด้วยความสงสัย

เฮ้อ! เขาไม่ถนัดเรื่องดูแลเด็กจริงๆ ถ้าอึ้นอยู่ด้วยก็คงดี ซีโรซาเยะ

เพิ่งถอนหายใจด้วยความลุ่มลึกก็ได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญอีกเสียงหนึ่งดัง
ขึ้นมา พอหันไปมอง...

ลูเซียงนั่งหลบอยู่ใต้ต้นไม้ต้นใหญ่ เอามือกุมศีรษะไว้แน่นพลางร้องบอก
เสียงดังลั่น

"ว้าก! ข้าผิดไปแล้ว ข้าจะไม่สอนนายะร้องเพลงตัวอักษรอีกแล้ว
อย่าใช้สายฟ้าฟาดข้าเลยนะ!"

ซีโรซาเยหันไปมองลูเซียงแบบพูดไม่ออก ดูเหมือนว่าต่อให้อลันไม่ได้
อยู่ที่นี้ ลำพังแค่ 'อาณาจักรความทุกข์ที่ยังหลงเหลืออยู่' ไม่ดี แค่เหลือเสียง
ฟ้าร้องไว้เพียงเล็กน้อยก็เกินพอแล้ว

"ลูเซียง อลันไม่ได้อยู่ที่นี้แล้วนะ" ซีโรซาเยเดินไปที่ใต้ต้นไม้ สีหน้าเจื่อน
พร้อมตบหัวไหล่ของลูเซียงเบาๆ

ลูเซียงนั่งกุมศีรษะอยู่นานกว่าจะดีดตัวลุกพรืดขึ้นมา แล้วตะโกนเสียง
คอเป็นเอ็น

"ข้าไม่ได้วิ่งไปหลบอยู่ใต้ต้นไม้แล้วเอามือกุมหัวเพราะได้ยินเสียงฟ้า
ร้องแล้วนึกว่าอลันยังอยู่ที่เลยกลัวจนหัวหดเล็กน้อย ทั้งหมดนี้เจ้าเดาส่งเดช
ไปเองทั้งนั้น ข้าแค่นึกว่าเทพสายฟ้ามาที่นี้ต่างหาก นั่นเป็นเทพตัวอันตราย
ที่แม้แต่ปีศาจอย่างเบนเชสก็ยังไม่สู้ได้เลยนะ"

เอ่อ... พุดยาวเหยียดรวดเดียวจบแบบนี้ เจ้าไม่ต้องหยุดพักหายใจเลย
เหอ ซีโรซาเยเหงื่อตก ในใจก็แอบคิดว่าเทพสายฟ้าคงไม่มาที่นี้แบบไม่มี
ปีศาจล่อหรือกมั่ง

"ยะ... ยังไงซะก็ไม่เกี่ยวกับเจ้าเอลฟ์เลี้ยงน้ำใจนั้นเลยสักนิด!" ลูเซียงอน
จนแก้มป่องก่อนจะสะบัดหน้าไปอีกทาง ความอายแปรเปลี่ยนเป็นความโกรธ
ในฉบับพลัน

"รู้แล้ว รู้แล้ว" ซีโรซาเยตอบซิ่นๆ หลังจากเห็นลูเซียงหน้าแดงก่ำแล้ว
ยังทำท่าจะเถียงต่อ เขาถือโอกาสยึดเหยียดอ้ายไปให้ลูเซียงอ้อมแล้วบอกว่า "นี่
ก็ดีก็มากแล้ว เจ้าอ้อมอ้ายไปนอนเถอะ ข้าจะไปเติมพินหน่อย"

ลูเซียงหน้าบูดเป็นตุตติง ทำท่าเหมือนจะคัดค้าน แต่เนื่องจากอ้าย

ที่อยู่ในช่วงแขนทั้งผมเขาไม่หยุด และเพื่อไม่ให้ตัวเองต้องกลายเป็นลูเซี่ยหัวล้าน ในอนาคต เขาจึงต้องอุ้มอายะไปมุดตัวนอนอยู่ในถุงนอน จากนั้นก็ร้องเพลงกล่อมเด็กเพลงเดียวที่อายะยอมรับ ซึ่งก็คือเพลงสรรเสริญความงามของธรรมชาติที่อลันร้องให้ฟังบ่อยๆ นั่นเอง

ขอเพียงร้องเพลงนี้ให้ฟัง อายะที่ซนเอามากๆ ก็ยังนอนหลับแต่โดยดี และตอนนี้แม้กระทั่งลูเซี่ยก็ยังอดนับถืออลันไม่ได้ หม่อม้าอลันช่างสอนอายะได้ดีจริงๆ

(ลูเซี่ยจ้องเขม็ง "ใคร! ใครแอบจินตนาการว่าพฤติกรรมที่ซ้ำซากใจกลัวเสียงฟ้าผ่าจนนั่งกุมหัวหลบอยู่ในใต้ต้นไม้ใหญ่ก็เหมือนกับตอนที่อายะหลับปุ๋ยเวลาได้ยินเพลงกล่อมเด็กนะหา!")

ดูเหมือนอลันจะสอนอายะกับลูเซี่ยได้ดีทั้งคู่เลย ขอเพียงได้ยินเพลงกล่อมเด็กเพลงนี้ อายะก็จะยอมนอนหลับอย่างว่าง่าย ส่วนลูเซี่ยก็จะเป็นคนที่อ้าปากหาวหอดๆ คนต่อไปทันที

ถึงแม้เวลานี้คนที่ร้องเพลงจะเป็นลูเซี่ย แต่ความเคยชินของทั้งสองก็ยังไม่เปลี่ยน พอร้องไปถึงหนึ่งในสี่เพลง ดวงตากลมโตสีชมพูของอายะก็ปิดสนิท หลับปุ๋ยไปอย่างน่ารักน่าชัง และเมื่อร้องไปได้ครึ่งเพลง แม้แต่ตัวคนร้องเองก็นอนแผ่หลายอย่างไม่รู้ตัวไปแล้ว เสียงเพลงถูกแทนที่ด้วยเสียงกรนที่ดังขึ้นมาเป็นระยะๆ

ชิโรซาเยเห็นแบบนั้นก็ห่มผ้าให้คนทั้งสองด้วยรอยยิ้ม (ว่ากันตามตรงแล้ว ทั้งสองต่างก็ไม่ใช่คนทั้งคู่ แต่เนื่องจากสมาชิกในทีมนักผจญภัยทีมนี้หลากหลายพันธุ์ต่างๆ นานา จึงจำเป็นต้องใช้สรรพนาม 'คน' แทนที่ไปก่อน) จากนั้นก็เดินตรงไปข้างกองไฟแล้วลงมือเติมฟืน

ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเสียงเหยียบกิ่งไม้อันแผ่วเบาดังแว่วมา ชิโรซาเยชักตาบอดออกมาอย่างระแວดระวังพลางมองไปยังที่มาของเสียง แต่เขาเกร็งอยู่ได้ไม่นานเสียงคุ่นเคยเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

"ซาเย ข้าเอง" ลิ่นเสียง ถูกครึ่งปีศาจตนหนึ่งก็เดินออกจากที่มืดมายังบริเวณที่ตั้งแคมป์ที่มีแสงสว่าง

"ท่านเองเหรอ แदन" ชิโรซายะคลายความระแวงระวังลง เขายิ้มแล้ว
นั่งลงข้างกองไฟเหมือนเดิม "ลำบากท่านแล้วนะที่ต้องออกลาดตระเวนไปทั่ว"

"ไม่เป็นไรหรอก" แदनเดินก้าวเท้ายาวๆ เข้ามาแล้วนั่งลงตรงที่ตั้งแคมป์

"แต่แบบนี้จะดีเหรอ" ชิโรซายะถามขึ้นด้วยความสงสัย "ท่านไม่ไป
กับลูกน้อง แต่กลับจะไปหมู่บ้านเผ่าคามามาเอลกับเรา อาจจะอาจต้องใช้เวลา
หัดบินค่อนข้างนาน..."

แदनถามกลับอีกฝ่าย "ถ้าเจ้าไม่ได้จะรอนอายุขัยบินได้ แต่ต้องการ
ฝึกนางไว้ที่นั่น ก็ไม่ต้องใช้เวลานานสักหน่อยไม่ใช่เหรอ"

"หืม?" ชิโรซายะแอบใจแป้ว "ท่านรู้ว่าข้าจะฝากอายุขัยไว้ที่หมู่บ้าน
เผ่าคามามาเอลแล้วเหรอ ขอร้องล่ะ! อย่าเพิ่งบอกลูเซี่ยเลยนะ ได้ไหม"

ไม่งั้นล่ะก็พวกเขาจะไปไม่ถึงหมู่บ้านเผ่าคามามาเอลเป็นแน่

แदनนิ่งเงียบไปสักพักก่อนตอบ "ข้าไม่บอกเขาก็ได้ แต่เจ้าต้องสัญญา
ว่าเจ้าจะให้ข้าติดตามเจ้าไปตลอด"

ชิโรซายะชะงัก "แบบนี้ไม่ตีมัน ท่านต้องไปตามหาศิลาแห่งบาบไม่ใช่
เหรอ"

"อย่าหาข้ออ้างมาใส่ข้า!" เขาลุกพรวดขึ้นมาทันที นี่เป็นครั้งแรกที่
แदनแผดเสียงใส่ชิโรซายะทั้งที่เคยอ่อนโยนด้วยเสมอ

"อะไรนะ" ชิโรซายะตะลึง

"ที่เจ้าไม่ร้องอั้นไว้ ทั้งยังคิดหาคนรับเลี้ยงอายุขัยที่หมู่บ้านเผ่า
คามามาเอล และยังไม่สนใจด้วยว่าลูเซี่ยเป็นเผ่าปีศาจเลือดเย็นที่จะทอดทิ้งเจ้า
ได้ทุกเมื่อ ไมลี ก็เพราะเขาต้องทิ้งเจ้าแน่ เจ้าถึงยอมให้เขาอยู่กับเจ้าสินะ!"

ชิโรซายะอ้าปากค้าง แต่ไม่ทันได้เอ่ยปากโต้แย้งอีกฝ่าย

ลึนเสียงคำรามแदनมีสีหน้าสลด นัยน์ตาแฝงแววจีบปวด "หน้าข้า
ตอนนี้เจ้ายังคงจะใส่ข้าไปอีกคนนั้นเหรอ เจ้าคิดว่า...ข้าเป็นปีศาจที่ไม่มีวัน
ร่วมเป็นร่วมตายกับเจ้าสินะ"

"แदन..."

"เจ้าคงคิดว่าความรู้สึกที่ข้ามีให้เจ้าเป็นเรื่องล้อเล่นมาตลอดสินะ"

ความขมขื่นเอ่อล้นขึ้นมาในใจของลูกครึ่งปีศาจทันที

"แดน" ในที่สุดชิโรซายะก็ทนไม่ไหว เขาลุกพรัดขึ้นมาตะโกนดัดบท "พูดอะไรของท่านนะ ข้าไม่เห็นเข้าใจเลยสักนิด!"

คราวนี้แดนเป็นคนตะลึงชะเอง เขาถามด้วยสีหน้าประหลาดใจ "ไม่เข้าใจ? เจ้า..."

แกลิ่งโง่เหรอ แต่ชิโรซายะแกลิ่งโง่เป็นที่ไหน หรือเพราะอันตรายจากศิลาแห่งบาปทำให้เขาต้องยอมแกลิ่งโง่เพื่อให้ทุกคนไปจากเขา หลีกหนีไปจากภยันตรายให้ได้ แดนขมวดคิ้วมุ่น ไม่นั่นใจว่าเรื่องไหนคือความจริงกันแน่

"อู๊ป... ก๊าก ฮ่าๆๆ"

ทั้งแดนและชิโรซายะต่างชะงักไปพร้อมกัน จากนั้นก็หันไปมองคนที่ จะส่งเสียงหัวเราะประหลาดๆ ได้เพียงคนเดียว...ซึ่งก็คือลูเซีย!

"เจ้าโง่เอ๊ย!" ลูเซียดีดร่างออกมาจากถุ่ถอน แล้วพูดอวดแดนอย่างภูมิใจ "นี่เจ้าคิดว่าชิโรจะฉลาดลึกล้ำปานนั้นเชียวหรือ"

เจ้าหมายความว่า...ข้าโง่ใช่ไหม ชิโรซายะพูดไม่ออกบอกไม่ถู่

ลูเซียเหมือนผู้พิพากษาที่กำลังสอบสวนผู้ต้องหา เพียงแต่ผู้พิพากษาย่อมไม่อุ้มทารกหญิงที่นอนซดตัวอยู่ในวงแขนแน่นอน จากนั้นก็กระโดดพาร่างไปยืนอยู่ตรงหน้าชิโรซายะ ยกมือชี้ปลายจุกอีกฝ่าย

"ข้าถามเจ้าหน่อย ทำไมเจ้าถึงปล่อยอลันไปง่ายๆ ไม่คิดจะรังเขาไว้เลยหรือไง"

"นั่นเพราะอลันอยากกลับบ้านมาตลอด ถึงข้าจะคิดว่าเขาเป็นเพื่อนที่ดี (มีฝีมือในการเลี้ยงดูเด็ก รวมถึงอบรมสั่งสอนเพื่อนร่วมทีมด้วย) แต่ในเมื่อเขามีโอกาสกลับบ้านอย่างที่ใจปรารถนาแล้ว (แถมยังไปจากเพื่อนจอมมารอย่างลูเซียได้) แล้วข้าจะห้ามเขาได้ยังไงกัน"

"ฮึ!" ลูเซียรู้สึกไม่พอใจกับเรื่องนี้เท่าไร แต่ตอนนี้เรื่องนี้ไม่ใช่ประเด็น เขาคาดคั้นกับอีกฝ่ายต่อ "แล้วทำไมเจ้าถึงคิดจะทิ้งอายะไว้ที่หมู่บ้านเผ่าคามาลเอล"

"หา!"

รู้อีกจนได้ คราวนี้คงไม่มีทางฝากอายะไว้ที่หมู่บ้านเผ่าคามาเอลได้แล้ว
"รีบบอกมา!" พอเห็นชิโรซายะทำท่าอีกอักไม่กล้าบอกความจริง ลูเซีย
จึงเร่งเร้าอย่างไม่สบอารมณ์

"นั่นเพราะมังกรต้องการให้ข้าหาพ่อแม่ที่ดีที่สุดให้อายะ เดิมทีตัวเองก็ถือเป็นแม่ที่ดีที่สุด...เป็นพ่อแม่ที่ดี! แต่ตอนนี้เขาไปจากพวกเราแล้ว ดังนั้นข้าก็เลยคิดว่าเราหาพ่อแม่ที่ดีที่สุดให้กับอายะในหมู่บ้านเผ่าคามาเอลเลยก็แล้วกัน" ชิโรซายะยอมรับตามตรง ได้แต่หวังว่าความซื่อสัตย์ในเวลานี้จะทำให้ลูเซียไม่คิดวิธีแผลงๆ มาเล่นงานเขาในภายหลัง

เมื่อได้ยินว่าชิโรซายะอาจหาญถึงขนาดคิดจะแอบเอาสัตว์เลี้ยงของตัวเองไป 'ปล่อย' ลูเซียก็จ้องเขาด้วยแววตาคุดัน น้ำเสียงทวิความแข็งกร้าว
"งั้นข้าขอถามเจ้าเป็นคำถามสุดท้าย ก่อนหน้านี้ที่เจ้าเอาแต่นอนทั้งวันแล้วบอกเรากำลังสื่อสารกับศิลาโทสะ ตกลงว่าเจ้าสื่อสารเรื่องอะไรกันแน่ มันบอกเจ้าไหมว่าถ้าจะครอบครองมันก็ต้องเตรียมใจจ่ายค่าตอบแทนอย่างสูงนะ"

"ริสไม่ได้พูดอะไรแบบนั้นกับข้าหรอก เขาแค่สอนวิธีพิมพ์หลังจากเขาให้ข้าเท่านั้น แต่ว่า..." ชิโรซายะเกาท้ายทอยแล้วหัวเราะแหะๆ "การพิมพ์หลังจากเขาต้องอาศัยโทสะ แต่ทำยังไงข้าก็ไม่โกรธสักที เพราะฉะนั้นข้าก็ยังไม่รู้ว่าจะใช้พลังของเขายังไงอยู่ดี"

ลูเซียหัวเราะเยือกเย็นแล้วหันไปมองแดนที่กำลังนั่งงัน จากนั้นก็ถากถางแบบไม่เกรงใจ "ตอนนี้เจ้าเข้าใจแล้วใช่ไหม เจ้าคิดว่าชิโระของข้าแสนรู้ขนาดนั้นเชียว"

ฉลาดถึงขั้นรู้ว่าสถานะของตัวเองในเวลานี้อยู่ในภาวะอันตราย ดังนั้นจึงสลัดพวกพ้องทีละคนอย่างแนบเนียน เฮอะ! คิดมากเกินไปแล้ว

"เดี๋ยวก่อน ลูเซีย ตกลงเกิดอะไรขึ้นกันแน่" ชิโรซายะงงเป็นไก่ตาแตก

"ไม่มีอะไรหรอกน่า แดนเห็นว่าเจ้ายอมปล่อยให้อันไป แกมยังคิดจะทิ้งอายะ ก็เลยกลัวว่าเจ้าจะทิ้งเขาไปอีกคนไง" ลูเซียตอบแบบขอไปที

เขาต้องพูดจาระวังปากหน่อย เกิดชิโรซายะจับได้ว่าตัวเองเป็น

ตัวอันตราย แถมยังมีสิทธิ์พาคนอื่นไปตายด้วยละก็ อยากรู้ว่าแต่ซีโรซาเยจะ สลัดแดนเลย ต่อให้เขาที่ได้ชื่อว่าเป็นปีศาจเลือดเย็นที่ต้อง 'เฟ้นแน่บอย่าง ไม่มีข้อกังขา' ในเวลาคับขันก็คงถูกซีโรซาเยจับไล่ไล่ส่งแน่นอน ด้วยเหตุที่ไม่ต้องการให้ทุกคนในทีมเดือดร้อน

"อย่างนี้เอง" ซีโรซาเยหันไปยืนยันกับแดน "แดน ท่านอย่ากังวล ไปเลย ข้าแค่กลัวว่าจะถ่วงเวลาปฏิบัติภารกิจของท่านเท่านั้น ถ้าท่านคิดว่า ไม่มีผลกระทบกับงาน ข้าไม่ไล่ท่านไปหรอก"

ได้ยินดังนั้น แดนมองคู่ปรับของตัวเองเจียบๆ

ซาเย! เจ้าก็ความรู้สึกข้าเกินไปแล้วมั้ง

(ขณะนี้เอลฟ์บางตนกำลังเร่งเดินทางตลอดทั้งวันทั้งคืนโดยไม่หยุดพัก เพื่อกลับไปอยู่เคียงป่าเคียงไหล 'เพื่อนที่ถูกตัวเองทอดทิ้ง' ให้เร็วที่สุด)

"ซีโรซะ ข้าขอเตือนเจ้าไว้เลยนะ ห้ามเอานางฟ้าน้อยของข้าไปให้คนอื่น เด็ดขาด!" ลูเซียข่มขู่อย่างดุร้าย

ซีโรซาเยรับละล้าละลักบอก "ตะ...แต่พวกเราไม่มีคนคอยดูแลอาเย ต่อให้เจ้าชอบอาเยแค่ไหนก็ไม่มีทางดูแลนางได้ทั้งวันทั้งคืนใช่ไหมล่ะ แล้ว ข้าก็ไม่ถนัดเรื่องเลี้ยงเด็กด้วย"

ลูเซียเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยก่อนจะยืนยันหนักแน่นว่า "วางใจเถอะ อีกไม่นานแม่บ้านของเราก็จะกลับมาแล้ว"

"แม่บ้านของเรา? อลันเธอ เขากลับบ้านไปแล้ว ไม่มีวันกลับมาอีก แล้วละ ลูเซีย" ซีโรซาเยใจอ่อนยวบทันที แม้อลูเซียมักจะถูกลั่นสั่งสอนด้วย สายฟ้า แต่ในใจลึกๆ ก็ยังหวังให้อีกฝ่ายกลับมาสินะ

"เขาต้องกลับมาแน่" ลูเซียทำเสียงฮึดฮัดขึ้นจุ่มก

ซีโรซาเยสายหน้า "เป็นไปได้หรือไม่ดีหรอก เขาอยากกลับบ้านขนาดนั้น"

"เจ้าไม่เชื่อคำพูดข้าั้นรอะ!" ลูเซียจุนก็จจนตะคอกเสียงดัง

"ไม่ใช่อย่างนั้น เพียงแต่ในเมื่อลั่นอยากกลับบ้านมาก ข้าเลยคิดว่า เขาคงไม่อยากกลับมาอีกแล้ว"

"เจ้ามาพนันกับข้าไหม" ลูเซียถามพลางเลิกคิ้ว

"ไม่เด็ดขาด!" ชิโรซาเยะปฏิเสธหนักแน่น

"แล้วเจ้าก็ไม่เชื่อข้าเนี่ยนะ" ลูเซียมองสัตว์เลี้ยงหัวตัวของตัวเองอย่างไม่อยากเชื่อ

ชิโรซาเยะยกมือขึ้นเกาหน้าแกรกๆ บอกอย่างตรงไปตรงมาว่า "เชื่อหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่สำหรับเรื่องพนัน ข้าไม่เคยชนะเจ้าเลยนี่นา"

ไม่เชื่อแต่ดันบอกว่าถ้าพนันก็แพ้ลูกเดียว จู๋ ลูเซียมก็เกิดรู้สึกหมดแรงขึ้นมาตื้อๆ ทะลือกของชิโรซาเยะมีไว้ใส่อะไรกันแน่เนี่ย

"เอาเป็นว่าห้ามเอาสัตว์เลี้ยงของข้าไปให้คนอื่นเป็นพอ!" ลูเซียม้าเตือนอีกครั้ง

"เชื่อ"

ชิโรซาเยะได้แต่ถอนหายใจเฮือก เห็นที่ถ้าจะทำความปรารถนาของมังกรให้สำเร็จคงมีแต่ต้องให้เขาพยายามเป็นพ่อแม่ที่ดีทางเดียวเท่านั้น เพียงแต่ตอนนี้เขารู้สึกว่าดีไม่ตีแม่แต่ลูเซียมก็อาจทำหน้าที่พ่อแม่ได้ดีและเหมาะสมมากกว่าเขาด้วยซ้ำ อย่างน้อยลูเซียมก็ร้องเพลงกล่อมเด็กภาษาเอลฟ์เป็น แต่เขากลับร้องไม่เป็นเลย

"แล้วเราจะไปไหนกันต่อ" เขาทถามอย่างสนใจ ในเมื่อไม่คิดจะฝากอายะไว้ที่หมู่บ้านเผ่าคามาเอล งั้นก็คงไม่ต้องไปแล้วมั้ง

ลูเซียมค่อนข้างขบขัน "ถามโง่งๆ ก็ต้องไปหมู่บ้านเผ่าคามาเอลสิ เจ้าลืมไปแล้วหรือว่านางฟ้าน้อยของข้ายังบินไม่เป็น"

"จริงสิ ต้องสอนให้อายะหัดบินด้วย เกือบลืมซะแล้ว" ชิโรซาเยะเอามือลูบท้ายทอยแก้แค้น

"เจ้าที่ม!" ลูเซียมวดตาพลาจกลางมุดกลับเข้าไปในงูนอนอุ่นๆ หลังจากส่งเสียงคำหั้นอีกฝ่ายจนพอใจแล้วก็ส่งเสียงพึมพำก้าซิบว่า "ข้าจะนอนแล้ว จำไว้ว่าอย่าปลุกข้าตื่นแต่เช้า ถ้าเดินทางกันเร็วเกินไป เกิดอลันตามมาไม่ทันแล้วล้มเลิกความตั้งใจเอาตื้อๆ ก็จบเห่กันพอดี!"

"อลันไม่กลับมาหรอก" ชิโรซาเยะยืนยันความเห็นของตัวเอง ถึงเขาจะไม่กล้าพนันก็เถอะ

24 GOD 4

"กลับมาแน่นอน" ลูเซียมุดคีระชะเข้าไปในถุงนอนจนเกือบมืด จากนั้นก็บอกอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงจริงจังเพราะความกังวล "เพราะอลันฉลาดเหมือนแดน ไม่มีผิด เขาต้องคิดข้อสรุปแบบเดียวกับแดนได้แน่ๆ จากนั้นก็จะรีบแจ้นกลับมา...อย่าง...เร็ว...แน่นอน..."

(ติดตามอ่านได้ในฉบับเต็ม)